

מחודדים

ת"ר ושינתם שיהיו דברי תורה מחודדים בפין (קידושין 5).

**אחינו כל בית ישראל התתונים בצורה ובשביח העומדים
בין בים ובין ביפשה המקום ירחם עליהם ויושיעם
ויוציאם מצרה לרוחה ומאפילה לאורה ומשעפוד
לגאולה השתא בעגלה ובזמן קריב ונאמר אמן:**

מערכת: 073-249-0403
sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ

הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל

גלב"ע כ"ו ניסן תשע"ז

גליון
317

היה זהיר על הכשרים, ולכן לא מצא לויים כשרים כשעלה. מן הכהנים שעלו שלא מצאו כתב יחוס אמר להם נחמיה שלא יאכלו מקדשי המקדש אלא שהם בחזקתם לאכול בתרומה כמו שאכלו בגולה שגדולה חזקה, או שמכח חזקה לאכול בתרומת חוץ לארץ שהיא מדרבנן אכלו תרומת הארץ הגם שהיא תרומה מן התורה ואין חשש שיעלו מתרומה ליוחסין כיון שהורע חזקתם שלא אכלו קדשים או שלא אכלו תרומת דגן ותירוש שהוא מן התורה אלא תרומת פירות וירקות שהוא דרבנן הגם שיש לגזור עליהם שלא יבואו לאכול בתרומה מן התורה.

קידושין דף ע'. יום א' פרשת לך לך ז' חשוון תשפ"ד

הוקדש לזכרון עולם

למורינו ורבינו מייסד הדף היומי וישיבת חכמי לובלין
הגה"ק ר' יהודה מאיר שפירא ב"ר יעקב שמשון זצ"ל
ת. נ. צ. ב. ה.

הנושא אשה שאינה הוגנת/ר"ג ור"י/גרים

דף ע' - ע"א

כרוב אדון ואמר אמר אדון אני אמרתי יהיו ישראל לפני חשובים וקדושים ככרובי הקודש והם שמו עצמם כנמר שאינה מקפדת בזוג חבירתה או שאף ששמו עצמם כנמר הם חשובים לפני ככרוב.

כל הנושא אשה שאינה הוגנת לו כאילו חרש לכל העולם כולו וזרעו מלח שלא יוכלו להגיד יחוסם, כשהקב"ה משרה שכינתו ומעיד על כל השבטים ולא עליו, ומשרה שכינתו רק על משפחות מיוחסות בישראל ואם נשא אשה לשם ממון יהיה לו בנים שאינם מהוגנים ויאבד ויאכל כל נכסי צאן ברזל שהכניסה לו וגם ממון שלה של נכסי מלוג תוך חודש, ואליהו כופתו והקב"ה רוצעו ואליהו כותב אוי לו לפוסל את זרעו ולפוגם את משפחתו והקב"ה חותם.

הפוסל ומגדף תמיד משפחות הוא עצמו פסול ואינו מדבר בשבח הבריות לעולם, והפוסל במומו פוסל.

דף ע' - ע"ב

רב יהודה שמתיה למי שציער את שלוחו, והכריז עליו שהוא עבד מפני שהיה רגיל לקרות כן לאחרים וכל הפוסל במומו פוסל, **רב נחמן** הזמינו לדין רב הונא אמר שילך ולא מן הדין שהרי רב יהודה גדול מרב נחמן אלא משום שהוא חתן הנשיא, רב יהודה היה מקנטר שלא היה להנשא עליו להזמינו לפניו לדין תורה ולכן כשמצא שרב נחמן עשה מעקה א"ל רב יהודה כיון שנתמנה פרנס על הציבור אסור בעשיית מלאכה בפני שלשה שגנאי ושפלות לדור שאין לו מי שיעשה מלאכה בשבילו, ורב

קידושין דף ס"ט. יום שב"ק פרשת נח ו' חשוון תשפ"ד

בן ממזר וממזרת/עשרה יוחסים/עליית עזרא
מבבל/כהנים שעלו לא אכלו אלא תרומה

דף ס"ט - ע"א

משנה. ממזר - לרבי טרפון יכול לטהר זרעו שלא יהיו ממזרים, שמותר לישא שפחה שממזר אינו מצווה על לאו לא יהיה קדש, והולד יהיה עבד ולא יהא מיוחס אחריו בממזרות שוולד במעי שפחה כנענית כוולד במעי בהמה דמי וכשמשחררו יהיה בן חורין כשר, **לרבי אליעזר** הולד הוא עבד ממזר שכתוב בממזר 'לא יבא לו בקהל ה' שמושך אחר פסולו כל דורותיו.

גם לרבי טרפון אין ממזרת יכולה להיטהר בזה שתינשא לעבד, שהבן לא יהא מיוחס אחר אביו העבד שעבד אין לו יחוס כבהמה שאין הולד כרוך לאחר האב.

הדרן עלך פרק האומר

פרק רביעי - עשרה יוחסין

משנה. עשרה יוחסין עלו מבבל, כהנים לויים וישראלים, חללים גרים עבדים משוחררים, ממזרים נתינים שגזרו עליהם דוד, שתוקי שמכירים אמו ולא את אביו, אסופי שנאסף מן השוק ואין מכירים לא את אביו ולא אמו, לאבא שאול היה קורא שתוקי בדוקי שבודקים את אמו למי נבעלה.

כהנים לויים ישראלים מותרים לבוא זה בזה, לויים ישראלים חללים גרים ועבדים משוחררים מותרים זה בזה, אבל חללים אסורים לכהנים באיסור לאו, **וגיירות ושפחה משוחררת אסורים לכהן שבחזקת זונה הם, גרים עבדים משוחררים ממזרים ונתינים מותרים זה בזה**, שבממזר כתוב 'לא יבא בקהל ה' וקהל גרים אינם נקראים קהל, ומותרים בשתוקי ואסופי שמותרים בספק ממזר שאסורים רק בקהל ודאי ולא בקהל ספק.

ארץ ישראל גבוה מכל הארצות ובית המקדש גבוה מכל ארץ ישראל.

דף ס"ט - ע"ב

רבי אלעזר אמר שלא עלה עזרא מבבל עד שעשאה כסולת נקיה שהפריש הפסולים שילכו עמו לפי שראה שחכמי הדור עולים עמו ואין עוד בבבל שיתעסקו לבדוק יחוס, **לרבא** העלום בעל כרחם, **לאביי** עלו מאליהם, או שחולק על רבי אלעזר או שסובר שהפרישם והכירו אנשי המקום בפסולים והם עלו מאליהם שלא יכירו בפסול שלהם.

עזרא היה זהיר לברר ולהעלות עמו הפסולים ולא

נחמן אמר שעושה רק קצת גדר, רב נחמן דיבר בעמקי שפה ולא בלשון חכמים או בלשון בני אדם ורב יהודה הוכיחו שהמשנה דיבורו כך הוא משום ששליש רוחו גסה, רב נחמן קרא לבתו הקטנה להשקותו ואמר רב יהודה אין משתמשים באשה כלל בין גדולה בין קטנה, רב נחמן ביקשו לדרוש בשלום אשתו וענה רב יהודה קול באשה ערוה, ביקש רב נחמן שישלח לה בשליח ואמר רב יהודה שאין שואלים בשלום אשה אפילו בבעלה (ורק בשאלת שלום מותר ע"י בעלה), אשת רב נחמן ביקשה שישלח את רב יהודה שלא יעשהו כשאר עם הארץ, רב נחמן שאל למה יש הבעל דין שמתא ולא מלקות וענה רב יהודה שעשה לו יותר ממלקות, רב נחמן אמר על זה שהכריז עליו שהוא עבד שכל הפוסל במומו פוסל היינו שיש לחוש לפוסלו ולא להכריז עליו, ואמר הבעל דין שהוא מבית חשמונאי, ואמר רב יהודה בשם שמואל שכל האומר שהוא מבית חשמונאי הרי הוא עבד שהורדוס הרג כל זרעו, אמר רב נחמן שאין מורין הלכה בשם רבו אלא אם אמרה כן לפני כן, רב מתנה הגיע אז לנהרדעא אחר י"ג שנים שלא היה שם והעיד גם כן כך בשם שמואל שלא נשתייר מהם אלא ילדה אחת שעלתה לראש הגג והכריזה כך ומתה, הכריז על הבעל דין שהוא עבד ואותו היום נקרעו כמה כתובות של נשים של אותו משפחה, כשיצא רב יהודה רצו לסלקו באבנים ואמר שיגלה פסול המשפחות בנהרדעא והשליכו את האבנים בנהר ונסתם הנהר.

כהן שיש לו עזות מצח - לרב יהודה אמר שמואל
הוא מהעבדים שנטמעו בכהונה, **לרבי אלעזר** אל תהרהר אחריו שכהנים בני מריבה.

מעלה יתירה לישראל מגרים שנאמר 'והייתי להם לאלוקים והמה יהיו לי לעם' שהקב"ה להם לאלוקים שאינם לו לעם ומתוך שמקרבם הם יהיו לו לעם, אבל בגרים נאמר 'והייתם לי לעם ואנוכי אהיה לכם לאלוקים' שאין מקרבים אותם מן השמים אלא אם כן הם מקרבים עצמם תחילה להיות טובים.

קשים גרים לישראל כספחת שאינם זהירים במצות
והרגילים אצלם נמשכים אצלם ולומדים ממעשיהם (כתב עוד בשם רש"י שלפיכך מביאים פורענות, י"מ משום ערבות, לתוס' אין ערבות על עכו"ם יש מפרשים שנוצטוונו שלא לצערם ואי אפשר, יש מפרשים על ידיהם אנו בגלות כדי שיתרבו גרים, לר' אברהם גר שהם בקיאים ומדקדקים במצות והקב"ה מזכיר עונות בני ישראל, לר"י שנטמעו בישראל ואין השכינה שורה אלא על משפחות מיוחסות).

קידושין דף ע"א. יום ב' פרשת לך לך ח' חשון תשפ"ד

טהרת שבטים לעתיד לבוא/חכמים לא גילו פסול משפחות/שמות/יחוס ארצות

דף ע"א - ע"א

'וישב מצרף ומטהר כסף וטיהר את בני לוי וזקק אותם כזהב וככסף והיו לה' מגישי מנחה בצדקה' - כשהקב"ה מטהר ומיחס שבטים שבטו של לוי מטהר תחלה, לרבי יהושע בן לוי ממזרים מטהרים עצמם על ידי כסף, שצדקה עשה הקב"ה עם ישראל שמשפחה שנטמעה נטמעה והקב"ה מטהר ומכשיר כולם.

אליהו בא לעתיד לבוא לטהר ולקרב לטמא ולרחק משפחות שהכל מחזיקים אותם בפסולים שנאמר 'והשיב לב אבות על בנים' זה מבני בניו של זה, אבל משפחה שנטמעה מחמת שלא נודע פסולה נטמעה.

כל הארצות כעיסה מעורבת בפסולת יוחסים כלפי ארץ ישראל, וארץ ישראל כעיסה לבבל.

אין שחיטה לעוף מן התורה.

חכמים ידעו פסול משפחות בארץ ישראל ולא רצו לגלות שגדולי הדור נטמעו בה וכיון שנטמעו נטמעו והם כשרים לעתיד לבוא, ומוסרים אותם לבניהם ולתלמידיהם פעם אחת בשבוע, וי"א פעמיים בשבוע, ומסתברא כמו שאמר פעם אחת בשבוע כדי שלא לגלות פסול משפחות.

שם בן ד' אותיות כתוב 'זה שמי לעלם וזה זכרי' אמר הקב"ה לא כשאני נכתב היינו בשם י' ה' אני נקרא היינו בשם א' ד', וחכמים מוסרים קריאתו ככתיבתו לתלמידיהם פעם אחת בשבוע וי"א פעמיים בשבוע, ומסתברא כמו שאמר פעם אחת בשבוע שנאמר 'לעלם' בלי ו' והיינו להעלימו.

שם בן י"ב אותיות בראשונה היו מוסרים אותו לכל אדם, משרבו הפריצים המשתמשים בו היו מוסרים אותו לצנועים שבכהונה לברך בו העם במקדש והם מבליעים אותו בשעה שאחיהם הכהנים מושכים את קולם בנעימה.

שם בן מ"ב אותיות אין מוסרים אותו אלא למי שצנוע ועניו ועומד בחצי ימיו ואינו כועס ואינו משתכר ואינו מעמיד על מידותיו לנטור איבה שלא ישתמש בו לנקמה, וכל היודע והזהיר בו והמשמר בטהרה אהוב למעלה ונחמד למטה ואימתו מוטלת על הבריות ונוחל שני עולמים.

דף ע"א - ע"ב

בבל בחזקת כשרה עד שיודע לך משפחה במה נפסלה, **שאר ארצות** בחזקת פסול עד שיודע לך במה נכשרה, **ארץ ישראל** המוחזק לפסול פסול ואם אין מוחזק לפסול אין מוציאים אשה מידו, המוחזק לכשר כשר ומשיאים לו אשה לכתחילה אבל אם אינו מוחזק לכשר אין משיאים לו אשה (מיוחסת מד' אימהות).

זעירי לא רצה לישא בת רבי יוחנן מפני שרצה לישא אשה מבבל, שלא עלה עזרא עד שעשאה נקיה כסולת.

רבי יצחק בן רב יהודה לא נשא שלא ידע איזה היא אשה מיוחסת, אמר לו עולא שסימן למיוחסים שהם שתקנים.

שנים הרבים זה עם זה הקודם ושותק יותר מיוחס, שתי אנשים או שתי משפחות המתגרים זה בזה שמץ פסול יש באחת מהם ואין מניחים מן השמים להידבק.

בבבל כבריאה שמיוחסת ונקיה, **מישון כמיתה** שכולם ממזרים גמורים, **מדי כחולה** שרובם כשרים, **עילם כגוססת** שרובם פסולים.

יחוס בבל מצד מזרח למעלה מן החידקל - **לרב** עד נהר עזק, **לשמואל** עד נהר יונאי, **לצד דרום** - **לרב** עד בגדא ואינא, **לשמואל** עד מושכני ומושכני בכלל, **לצד צפון** עד אפמיא התחתונה ואינה בכלל, **לצד מערב** - **לרב** מצד דרום עד אקרא דתן לבקני, **לשמואל** עד גשר פרת, **לרבי יוחנן** עד מעבר גוזמא.

קידושין דף ע"ב. יום ג' פרשת לך לך ט' חשון תשפ"ד

גבול בבל לעניין יוחסין וגיטין/לוי המשיל לרבי/רבי ניבא בשעת מיתתו/כשמת - נולד/ פלטיהו בן בניה/מישן וכל הארצות חוץ מבבל/ממזרים ונתינים לעתיד לבוא

דף ע"ב - ע"א

המביא גט בבבל אין צריך לומר בפני נכתב ובפני

בכלל הנאמר בפסוק 'לא יבא ממזר בקהל ה', לרבי יהודה לא יבא ממזרת שקהל גרים נקרא קהל והם בכלל הנאמר לא יבא בקהל ה'.

מחלוקת רבי יוסי ורבי יהודה, שכתוב חמש פעמים גבי אזהרת פסולי יוחסין שלא יבואו בקהל, לרבי יוסי לא יבואו בקהל כהנים, לויים, ישראלים, ואחד לדרוש שלא יבואו בקהל ודאי אבל לקהל ספק מותרים ולכן ממזר מותר בשתוקי, ואחד לדרוש שממזר ודאי לא יבא אבל ממזר ספק מותר ולכן שתוקי מותר בישראל, ולא נותר עוד קהל למעט גרים, לרבי יהודה כהנים ולויים שבת אחד הם ונותר קהל למעט גרים, או שממזר בשתוקי ושתוקי בישראל לא צריך שני מיעוטי קהל או שלמד כן מקרא מפסוק 'הקהל חוקה אחת לכם ולגר' שגר בכלל קהל.

גר עבד משוחרר וחלל מותרים בכהנת שלא הוזהרו כהנת להינשא לפסולי כהונה.

דבר תורה שתוקי כשר שלא מיבעיא אם הלכו אצל אמו שכל שפריש מרובא פריש, אלא אפילו הלכה היא אצלם שהיו קבוע שכמחצה על מחצה דמי הוא ספק ממזר שמותר לבוא בקהל, וכן אסופי דבר תורה שכשר שאם אמו איש תולה בבעלה, ואינה משלכת הוולד. ומשום מיעוט ארוסות ופנויות והלכו בעליהם למדינת הים הוא ספק ממזר ומותר, ואסורים מדרבנן משום שמעלה עשו ביוחסין (ואם יודעים שהוא מארוסה ודאי ממזר הוי כיון שיש ריעותא שהשליכו, וכן אם יודעים שהוא ממי שבעלה הלך למדינת הים לא תלינן שבא ע"י שם אלא אם היא טוענת כך).

דף ע"ג - ע"ב

מצאו תינוק מהול, אבריו מתוקנים ומיושרים, משוח בשמן, כחל סביב עיניו ליפותו, יש עליו קשרים שעושים לרפואה וקמיע אין בו פסול של אסופי שאם לא היה כשר לא היו טורחים בזה, תלוי בדקל וחיה יכול להגיע אליו ולטורפו, תלוי באילן ששמו זרדתא סמוך לעיר, בבית הכנסת שאינו סמוך לעיר ולא שכיח בו רבים, בחפירה העשויה להטיל שם גרעיני תמרים ששכיח שם שדים, בשיפוע הנהר שאין דרך ספינות לעבור שם, צידי רשות הרבים, יש בו פסול אסופי כיון שלדעת מיתה השליכוהו ולא חסה עליו, אבל באמצע הנהר וברשות הרבים שעוברים שם אין בו משום אסופי.

כל זמן שהתינוק עדיין בשוק אביו ואמו נאמנים לומר שבגנו הוא, ובשני רעבון נאמנים גם אחר שנאסף מן השוק שהרבה נשלכים שם ולא רצו חכמים לפוסלו מחמת יציאת קול.

חיה נאמנת לאלתר לומר זה יצא ראשון ובכור הוא וזה יצא שני, זה כהן זה לוי זה נתין וזה ממזר, אבל אם יצאתה וחזרה אינה נאמנת, לרבי אליעזר אפילו אם לא יצאתה רק החזירה פניה אינה נאמנת, ואם יצא ערער שוולד זה ממזר שלא כדברי החיה אינה נאמנת, ללשון ראשון דווקא ערער של שני עדים שאין ערער פחות משתים, ללשון שני אפילו ערער של עד אחד מהני כאן כיון שאין לוולד חזקת כשרות.

שלוש נשים שהיו ישנות במטה אחת משולבות ונמצא דם תחת אחת מהם כולם טמאות, בדקה אחת מהם כשיעור וסת ונמצאת טמאה היא טמאה וכולם טהורות.

נחתם שהיו בקיאים שגט צריך לשמה, לרב פפא גבול בבל לעניין גיטין הם אותם גבולות לעניין יוחסין, לרב יוסף לעניין גיטין עד אגם של קנים וערבה השני למטה מן הגשר.

חביל ימא היא תפארתה של בבל ליוחסין, שוניה וגוביא וציצורה הם תפארתה של חביל ימא.

'וארו חיוה אחרי תנינה דמיה לדב וכו' ותלת עלעין בפומה בין שנה', לרב יוסף 'לדב' אלו פרסיים שאוכלים ושותים ובעלי בשר ומגדלים שער ואין להם מנוחה כדב, רב אמי קראם דוב גודד, 'ותלת עלעין' זו חילזון הדייב ונציבין שפעמים מושלת עליהם.

לוי המשיל לרבי, פרסיים - שהם גיבורים דומים לחיילות בית דוד, חברין - למלאכי חבלה, ישמעאלים לשעירי בית הכסא, ותלמידי חכמים שבבל דומים למלאכי השרת שלבושים לבנים ועטופים כמלאכי השרת.

רבי ניבא בשעת מיתתו, עיר הזמניא שבבבל כולם מעמון, עיר מסגריא שבבבל כולם ממזרים, בירקא שבבבל שני אחים שמחליפים נשותיהם, בירתא דסטיא שבבבל סרו היום מאחרי המקום, אקרא דאגמא שבבבל אדא בר אהבה נכנס שם היום לברית מילה, היום נולד רב יהודה בבבל.

דף ע"ב - ע"ב

כשמת ר' עקיבא נולד רבי, משמת רבי נולד רב יהודה, כשמת רב יהודה נולד רבא, כשמת רבא נולד רב אשי, שאין צדיק נפטר מן העולם עד שנברא צדיק כמותו שעד שלא כבתה שמשו של עלי זרחה שמשו של שמואל.

'צוה ה' ליעקב סביביו צרינו' כשם שעמון ומואב הצירו להם יותר מן הכל כשהיו בירושלים כך היו סובבים אותם אף בגלות בבבל.

כתוב ביחזקאל 'ויהי כהנבאי ופלטיהו בן בניה מת ואפול על פני ואזעק קול גדול' נחלקו רב ושמואל אם מפני שעשה טובה לישראל שהציל הגולה מלהיות עבדים לעבדות וביקש מנבוכדנצר שישלח עבדים למישן ועם כל זה מת בחצי ימיו, או מפני שהיה רע בעיניו שמת מיתה יפה שהיה בין אלו שהיו מראים אחוריהם אל היכל ה' לגנאי, וכי מי שעשה הרעה הזאת בישראל ימות על מיטתו.

מישן, לשמואל לא חשו בה משום עבדות וממזרות אלא שהכהנים לא הקפידו מלהינשא לגרושות, ולא חשו בה משום עבדות או משום שסבר שלא שלח נבוכדנצר עבדים לשם, או ששלחם סבר שמואל כיון שהיו גנובים ובעליהם התייאשו מהם מהיות עבדים שאין רשות רבן עליהם ולא קרואים עבדים שנאמר 'עבד איש'.

כל הארצות חוץ מבבל, לר' מאיר אינם בחזקת כשרות, לחכמים בחזקת כשרות הם.

ממזרים ונתינים לעתיד לבא, לרבי יוסי טהורים, לר' מאיר אינם טהורים, והלכה כרבי יוסי.

קידושין דף ע"ג. יום ד' פרשת לך לך
י"א חשון תשפ"ד

מחלוקת רבי יוסי ורבי יהודה לעניין גר/גר ועבד משוחרר/שתוקי ואסופי/תינוק עדיין בשוק/נאמנות חיה

דף ע"ג - ע"א

גר, לרבי יוסי נושא ממזרת שקהל גרים לא נקרא קהל ואינם

קידושין דף ע"ד. יום ה' פרשת לך לך
י"א חשון תשפ"ד

נאמנות מוכר ודיין/נאמנות על בכור/נאמנות האם בשתוקי/גיורת לכהן/ ממזר/מחלוקת בביאור המשנה

דף ע"ד - ע"א

שנים שנתנו מעות למוכר על המקח, אחד מדעת

כותי נתין חלל וממזר שבאו על הכהנת או לוייה ובת ישראל,

לת"ק פסלוה אם היא בת כהן לתרומה ולוייה וישראלית מלהינשא לכהן, וכמו שמצינו באלמנה לכהן גדול שמתחללת בביאתו שנאמר 'לא יחלל' שני חילולים במשמע אחד לה ואחד לזרעו אף כל שביאתו בעבירה פוסל בה, **לרבי יוסי** מצרי שני אינו פוסלה שלומדים מאלמנה לכהן גדול שפוסלה ופוסל זרעה אבל מצרי שני זרעו כשר, **לרבן שמעון בן גמליאל** גר עמוני ומואבי אינו פוסל בביאתו שלומדים מאלמנה לכהן גדול שפוסל כל זרעו בין זכרים בין נקבות אבל גר עמוני ומואבי פוסל רק זכרים אבל נקבות מותרות לקהל.

אלמנת עיסה שהיה בעלה ספק חלל ובתו פסולה לכהונה, לרשב"ג גם האלמנה פסולה לכהונה שסבר שכל שאי אתה נושא בתו אין אתה נושא אלמנתו, **לרבי יהושע ורבי יהודה בן בתירא** אלמנתו כשרה לכהונה שהיא ספק ספיקא.

ספק ממזר בשתוקי אסופי וכותי, לרבי אליעזר אסורים זה בזה ואסורים בבית ישראל ובממזר **לרב** הלכה כרבי אליעזר, ואפילו ארוסה שעבירה שרוב פסולים אצלה דינו כספק ממזר ואסור בממזר ודאי, וגם אסורה בבית ישראל אע"ג שיש לתלות בארוס, **להלל** ספקם מותרים בספקם, **לשמואל** הלכה כהלל (לרש"י כל אסורים מותרים זה בזה לתוס' רק במינים).

לשמואל ארוסה שעבירה בודקים את אמו, אם אמרה לכשר נבעלתי הולד כשר, אע"ג שרוב פסולים אצלה, ואם תפס נכסיו של אחד ואמר שזה של אביו ויורש מוציאם ממנו.

גר עד עשרה דורות מותר בממזר, לאחר עשר דורות אסור שלא יאמרו שישראל נושא ממזרת, וי"א עד שישתקע ממנו שם גירות.

דף ע"ה - ע"ב

עכו"ם ועבד הבא על בת ישראל, לרבי ישמעאל פסולה לכהונה שנאמר 'ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה ושבא אל בית אביה' דווקא אם נבעלה למי שיש לה ממנו אלמנות וגירושים, **לרבי עקיבא** הולד ממזר וכל שכן שפסולה לכהונה.

פסול כותים, לרבי ישמעאל גירי אריות הם והרי הם כשאר עובדי כוכבים שנשאנו בנות ישראל, והכהנים שנשמעו בהם כהנים פסולים, **לרבי עקיבא** גירי אמת הם והכהנים שנשמעו בהם כשרים, ואסרו שהיו פוטרים את הנשואות מן החליצה ועברו על לאו 'לא תהיה אשת המת החוצה' ולרבי עקיבא בני חייבי לאוין ממזרים הם, **לרבי אליעזר** לפי שאין בקיאים בתורת קידושין וגירושים, **לרב נחמן אמר רבה בר אבוא** ממזר חייבי כריתות נתערב בהם, **לרבא** עבד ושפחה נתערב בהם ואסורות משום איסור שפחה.

לרבי אליעזר כותי לא ישא כותית שסובר שפסולים משום שאין בקיאים בתורת קידושין וגיטין, ושמא אחד שבקיא שלא אירע פסול בנשואי אבותיו והשני שאינו בקי ויש ספק אשת איש בנישואי אבותיו.

מצת כותי - לתנא קמא מותרת לאכלה בפסח ואין בה חשש חמץ, ואדם יוצא בה ידי חובתו בליל ראשון שבקיאם בשימור לשם מצת מצוה, **לרשב"ג** כל מצוה שהחזיקו בה כותים הרבה מדקדקים בה יותר מישראל (מותר משום פת כותי רק אם לש בביתו של ישראל, ומותר רק אם הכותי אכל ממנו משום שאין חוששים על לפני עור).

המוכר ואחד בעל כרחו נאמן המוכר כל זמן שהמקח בידו לומר לזה מכרתי שמוטל עליו לזכור למי מכר שלא יתנו לאחר ויעבור על מי שפרע, ואם נטל מעות רק מאחד מהם נאמן לומר ממי קיבל המעות אפילו אין המקח בידו (לתוס' נאמן רק בזמן שמקחו משום מינו שלא מכרו כלל).

נאמן דיין לומר לזה זיכיתי ולזה חייבתי כל זמן שבעלי הדין עומדים לפניו שמוטל עליו לזכור ולומר איש פלוני זכאי ואיש פלוני חייב (שודא דדייני - לרש"י היינו למי שלב הדיין נוטה שלוחה נתכוון הנותן לר"ת מה שירצה הדיין).

שלשה נאמנים על הבכור, חיה לאלתר, אמו כל שבעה שעדיין לא יצא מתחת ידה להיכנס לברית, **אביו** משבעה ימים ולעולם, **לרבי יהודה** נאמן האב גם לומר שהוא בן גרושה וחלוצה שנאמר 'כי את הבכור בן השנואה יכיר לתת לו פי שנים' ודורשים יכיר לאחרים, **ולחכמים** נאמן רק לומר שהוא בכור.

אבא שאול היה קורא לשתוקי בדוקי שבודקים את אמו ונאמנת לומר לכשר נבעלתי ולהכשיר הולד, **לרבי יהושע** אינה נאמנת אפילו להכשיר את עצמה, **ולרבן גמליאל** נאמנת להכשיר את עצמה והלכה כמותו, ונחלקו בדעתו אם נאמנת גם להכשיר הולד, ולסוברים שלרבן גמליאל נאמנת גם להכשיר הולד היינו רק במקום שרוב כשרים אצלה, **לאבא שאול** נאמנת להכשיר הולד גם במקום רוב פסולים.

דף ע"ד - ע"ב

משנה . גיורת לכהן, לרשב"י אם נתגיירה פחותה מבת שלש שנים כשרה, **לרבי יהודה** לת"ק דמתניתין אסורה אף שאין בה חשש זנות, **לרבי אליעזר בן יעקב** אפילו גר שנשא גיורת בתו פסולה לכהונה (ויתבאר המחלוקת בדף ע"ח).

ממזר, לרבי עקיבא כל הנוולד מאיסור לאו, **לשמעון התימני** כל שחייבים עליו כרת והלכה כדבריו, **לרבי יהושע** כל שחייבים עליו מיתת בית דין.

תנן כל האסורים לבוא בקהל מותרים לבא זה בזה ורבי יהודה אוסר, פירוש המשנה:

לרב יהודה, לת"ק כל האסורים לבוא בקהל כהונה והיינו גיורת אפילו נתגיירה פחות מבת ג' מותרת בממזר, **לרבי יהודה** גר אסור בממזרת שקהל גרים נקרא קהל.

לרב נתן בר הושעיא, כל שכהן אסור לישא בתו הבת מותרת לפסולי קהל והמשנה רבי אליעזר בן יעקב שאוסר בת גרים לכהונה. **לרבה בר אבוא**, לתנא קמא כל הנוולדים מאיסור ערוה גם מחייבי כריתות ממזרים הם (וכן הוא שיטת שמעון התימני) ומותרים לבוא זה בזה, **לרבי יהודה** הנוולדים מחייבי כריתות אינם ממזרים (וכן הוא שיטת רבי יהושע) ואסורים בנוולדים מחייבי כריתות.

לרבא פירוש המשנה הוא שכל האסורים לבוא בקהל כגון גר עמוני ומואבי מותרים בממזרת אפילו לרבי יהודה שאוסר שאר גרים, כיון שגר עמוני ומואבי אינם ראויים בקהל לא נקרא קהל.

גר עמוני ומואבי מותרים לבוא זה בזה.

קידושין דף ע"ה . יום ו' פרשת לך לך י"ב חשוון תשפ"ד

קטן בן תשע שנים ויום אחד/אלמנת עיסה/ספק ממזר בשתוקי ואסופי וכותי/גר/עבד הבא על בת ישראל/כותי

דף ע"ה - ע"א

בן תשע שנים ויום אחד גר עמוני ומואבי מצרי ואדומי